LIBRIS | We know books

Agatha Christie

A TREIA FATĂ

Traducere din limba engleză
de Iordana Ferenț și Ștefan Ferenț

LITERA
București

LIBRIS We know books

Third Girl
Agatha Christie
The Agatha Christie Roundels Copyright © 2013 Agatha Christie Limited.
Used by permission.
Third Girl Copyright © 1966 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.
AGATHA CHRISTIE, POIROT and the AGATHA CHRISTIE SIGNATURE
are registered trade marks of Agatha Christie Limited
in the UK and elsewhere. All rights reserved.
www.agathachristie.com

LITERA

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

A treia față
Agatha Christie

Copyright © 2020 Agatha Christie Limited
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Copertă: Alex Eser
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHRISTIE, AGATHA
A treia față / Agatha Christie; trad.: Iordana Ferenț
și Ștefan Ferenț. – București: Litera, 2020
ISBN 978-606-33-6854-7

I. Ferenț, Iordana (trad.)
II. Ferenț, Ștefan (trad.)

821.111-312.4=135.1

CAPITOLUL 1

Era ora micului dejun. Hercule Poirot stătea la masă, cu o ceașcă de ciocolată aburindă alături. Dintotdeauna fusese un mare amator de dulciuri. Ciocolata era completată de o *brioche*. Se potriveau de minune. Omulețul dădu din cap mulțumit. Brioșa provenea de la cel de-al patrulea magazin la care încercase – o *pâtisserie* daneză, dar infinit superioară celei așa-zise franceze de alături, care se dovedise o mare păcăleală.

Din punct de vedere gastronomic, stomacul îi era împăcat, și la fel își simțea și cugetul – poate chiar prea împăcat. Terminase de scris la a sa *Magnum Opus*, un studiu despre marii scriitori de literatură polițistă. Îndrăznise să-l critice cu asprime pe Edgar Allan Poe, își exprimase nemulțumirea față de lipsa de metodă sau de ordine din efuziunile romantice ale lui Wilkie Collins, ridicase în slăvi doi autori americani practic necunoscuți și, una peste alta, apreciase ceea ce trebuia apreciat, dar se abținuse cu severitate acolo unde era

LIBRIS We know books

cazul. După ce volumul fusese tipărit, analizase rezultatul și, în afară de un număr realmente incredibil de greșeli de tipar, îl considerase bun. Se bucurase de această realizare literară și de volumul vast de lectură pe care fusese nevoit să îl parcurgă, pufnise cu voluptuos dezgust în timp ce trântea câte o carte pe podea (deși nu uita niciodată să o ridice și să o arunce cu grijă în coșul de hârtii) și încuviințase apreciativ din cap în rarele ocazii când asemenea aprecieri erau îndreptățite.

Și acum? Își oferise o binemeritată și foarte plăcută pauză de relaxare după efortul intelectual depus. Dar nimeni nu poate să se relaxeze de-a pururi; întotdeauna urmează o altă activitate. Din nefericire, Poirot nu avea nici cea mai mică idee care ar fi putut să fie aceasta. O altă realizare literară? Nicidecum. Fă un lucru bine și mergi mai departe. Acela era principiul lui. Și, la drept vorbind, se cam plictisise. Activitatea mentală intensă în care se adâncise cu pasiune îl copleșise. Căpătase obiceiuri proaste, devenise agitat...

Foarte enervant! Clătină din cap și mai luă o înghițitură de ciocolată caldă.

Ușa se deschise și manieratul lui servitor, George, intră. Avea o atitudine respectuoasă și ușor conciliantă. Tuși și murmură:

– A venit, începu el, după care făcu o scurtă pauză, o... o tânără doamnă.

Poirot îl privi surprins.

– La ora asta nu primesc pe nimeni, zise el dojenitor.

– Nu, domnule, consimți George.

Stăpân și servitor se uitară unul la altul. Uneori comunicarea între ei se realiza foarte greu. Prin tonalitate, aluzie fină sau o anume selecție a cuvintelor, George dădea de înțeles că, prin întrebări potrivite, ai putea smulge mai multe informații de la el. Poirot se gândi care putea fi întrebarea potrivită în situația dată.

– Este o persoană atrăgătoare această tânără doamnă? se interesă el prudent.

– După mine nu, domnule, dar gusturile nu se discută.

Poirot reflectă asupra răspunsului și își aminti de mica pauză pe care o făcuse George înainte de sintagma „tânără doamnă". George era un fin observator social. Deși fusese incert în privința statutului vizitatoarei, îi acordase prezumția de nevinovăție.

– Consideri că este mai degrabă o tânără doamnă decât, hai să spunem, o persoană tânără?

– Așa cred, domnule, deși în ziua de azi nu e întotdeauna ușor să faci diferența, rosti George cu sincer regret.

– Ți-a oferit vreun motiv pentru care dorește să mă vadă?

LIBRIS

–A spus, începu George, pronunțând cuvintele cu o oarecare șovăială și părând să-și ceară scuze pentru ele în avans, că ar dori să vă consulte referitor la o crimă pe care ar fi putut-o săvârși chiar ea.

Hercule Poirot făcu ochii mari.

–*Ar fi putut-o săvârși* chiar ea? Nu *știe*?

–Asta a spus, domnule.

–Nesatisfăcător, dar posibil interesant, remarcă Poirot.

–Poate a fost o glumă, domnule, zise George cu o mică ezitare.

–Orice este posibil, încuviință Poirot, dar e greu de crezut. Condu-o înăuntru peste cinci minute, adăugă el în timp ce ridica pedant ceașca.

–Da, domnule, zise George retrăgându-se.

Poirot își termină ultima înghițitură de ciocolată, împinse ceașca într-o parte și se ridică în picioare. Se îndreptă spre șemineu și își aranjă cu grijă mustața în oglinda atârnată deasupra acestuia. Mulțumit, se așeză apoi la loc pe scaun și rămase în așteptarea vizitatoarei. Nu știa exact ce avea să urmeze...

Sperase, fără îndoială, la ceva mai aproape de propriul ideal de frumusețe feminină. Ba chiar îi trecuse prin minte expresia desuetă „frumoasă în suferință". Când George reveni însoțit de musafiră, Poirot se simți dezamăgit. Clătină din cap și oftă în sinea lui. Nici vorbă de frumusețe și nici

de vreo suferință vizibilă. O ușoară nedumerire era tot ce se putea citi pe chipul ei.

„Pfiu! reflectă Poirot dezgustat. Fetele astea! Nici măcar nu încearcă să facă ceva în privința înfățișării lor! Bine machiată, îmbrăcată atrăgător, cu părul aranjat de un coafor talentat, parcă ar mai fi mers. Dar așa!"

Musafira lui era o fată de vreo douăzeci și ceva de ani. Părul lung și răvășit, de o culoare nedefinită, i se revărsa pe umeri. Ochii mari și lipsiți de expresie erau de un albastru-verzui. Purta ceea ce probabil reprezenta uniforma obișnuită a generației sale. Cizme înalte de piele, de culoare neagră, ciorapi albi de lână cu model ajurat, de o curățenie îndoielnică, o bucățică de fustă și un pulover de lână groasă, lung și șleampăt. Orice persoană respectabilă de vârsta lui Poirot n-ar fi avut decât o singură dorință: să o arunce cât mai repede posibil într-o cadă. Poirot simțise deseori această pornire în timp ce mergea pe stradă. Văzuse sute de fete care arătau exact la fel. Toate păreau murdare. Și totuși, în mod paradoxal, vizitatoarea de astăzi lăsa impresia că fusese recent scufundată și trasă afară dintr-un râu. Probabil că astfel de fete, reflectă el, nu erau cu adevărat murdare. Pur și simplu se străduiau din răsputeri să arate așa.

Poirot o întâmpină cu politețea-i obișnuită, îi strânse mâna și-i indică un scaun.

LIBRIS | Web new books

– Ai cerut să mă vezi, *mademoiselle*? Ia loc, te rog.

– Ah, rosti fata, gâfâind ușor și privindu-l fix.

– *Eh bien*? urmă Poirot.

Fata ezită.

– Cred că... aș prefera să rămân în picioare, zise ea continuând să-l privească sceptică.

– Cum dorești, replică Poirot.

Se întoarse la locul lui și rămase în așteptare. Fata se muta de pe un picior pe altul, uitându-se când în podea, când la Poirot.

– Dumneavoastră... dumneavoastră sunteți Hercule Poirot?

– Categoric. Cu ce îți pot fi de folos?

– Ah, mă rog, e foarte dificil. Adică...

Poirot intui că fata avea nevoie de ajutor.

– Servitorul meu mi-a spus că dorești să mă consulți pentru că trăiești cu impresia că ai fi putut comite o crimă. E corect?

Fata dădu din cap aprobator.

– Da.

– Fără îndoială, nu e o chestiune care să admită vreun dubiu. Ești singura care trebuie să știe dacă a comis o crimă sau nu.

– Ei bine, nu prea știu cum să vă spun. Adică...

– Curaj, zise Poirot binevoitor. Ia loc. Relaxează-te. Povestește-mi ce s-a întâmplat.

– Nu cred... ah, vai, nu știu cum... Vedeți, este foarte dificil. M-am... m-am răzgândit. Nu vreau

să fiu necuviincioasă, dar... În sfârșit, cred că mai bine aș pleca.

– Hai. Curaj!

– Nu, nu pot. Mi-am imaginat că aș putea veni și... aș putea să vă întreb ce să fac... dar nu pot, înțelegeți. Este cu totul altfel decât...

– Decât ce?

– Îmi pare foarte rău și chiar nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar... Scoase un oftat adânc, privi spre Poirot, apoi într-o parte și brusc izbucni: *Sunteți prea în vârstă!* Nimeni nu mi-a spus că sunteți așa de bătrân. Chiar nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar... asta e. *Sunteți prea în vârstă.* Îmi pare foarte rău.

Se întoarse pe neașteptate și ieși din cameră, dibuind drumul asemenea unei molii disperate în lumina lămpii.

Poirot, rămas cu gura căscată, auzi zgomotul ușii trântite de la intrare și exclamă:

– *Nom d'un nom d'un nom!*[1]

[1] Pentru numele lui Dumnezeu! (în lb. franceză, în original) (n.tr.)

LIBRIS | We know books

CAPITOLUL 2

I

Telefonul sună.

Hercule Poirot nici măcar nu păru să bage de seamă.

Continuă să sune ascuțit și insistent.

George intră în cameră și se îndreptă spre aparat, aruncând în același timp o privire întrebătoare în direcția lui Poirot.

Poirot îi făcu semn cu mâna.

– Lasă-l, zise el.

George se supuse și părăsi din nou încăperea. Telefonul continuă să sune. Zgomotul începea să devină agasant. Brusc încetă. Dar, după numai două minute, o luă de la capăt.

– Ah, *sapristi*![1] Probabil că e o femeie – în mod sigur, o femeie, zise el oftând și se ridică.

– Alo? rosti el în receptor.

– Dumneata ești, *monsieur* Poirot?

[1] Doamne Sfinte! (în lb. franceză, în original) (n.tr.)

– Eu în persoană.

– Sunt doamna Oliver. Vocea dumitale sună altfel. Nu te-am recunoscut la început.

– *Bonjour, madame!* Ești bine, nădăjduiesc?

– O, mă simt foarte bine, se auzi vocea lui Ariadne Oliver cu obișnuitele ei accente de veselie.

Renumita scriitoare de romane polițiste și Hercule Poirot erau în relații amicale.

– Este cam devreme să te sun, dar vreau să îți cer o favoare.

– Da?

– Este vorba despre banchetul anual al Clubului autorilor de romane polițiste; mă întreb dacă ai dori să vii și să fii președintele nostru de onoare în acest an. Mi-ar face mare plăcere dacă ai accepta.

– Când va avea loc?

– Luna viitoare, pe douăzeci și trei.

La celălalt capăt al firului se auzi un oftat adânc.

– Vai! Sunt prea bătrân.

– Prea bătrân? Ce naiba vrei să spui? Nu ești deloc bătrân.

– Crezi?

– Sunt sigură. Vei fi minunat. Ai putea să ne împărtășești din experiența dumitale grozavă cu crime adevărate.

– Și cine va dori să asculte?